

Emma og Noah sad bag et egetræ på en stor plads med mange mennesker. Det var, som om de var dumpet ned i en helt anden verden. Pladsen lå foran en stor kirke, der var ved at blive bygget færdig. De fleste mennesker på pladsen havde munkekutter på, men der var også mænd i beskidt, simpelt tøj af lærredsstof. Der var larm fra hamre, der hamrede, men der var også fugle, der kvadrede, og et eller andet sted fra kunne man høre munkesang. De holdt stadig begge to på timeglasset.

"Hvad skete der?" hviskede Emma.

Da de var blevet suget ind i spillet, havde hun skreget, men da de dumpede ned ved træet, var det ligesom om hendes stemme havde snørret sig sammen, og nu kunne hun kun hviske.

"Hvad skete der?" hviskede hun igen.

Noah så helt forkeret ud i hovedet. Emma ruskede ham lidt i armen.

"Noah! Er du ok?" hviskede hun nu lidt højere.

Det vækkede ham ligesom, og han kiggede på hende med forskrækkede øjne.

"Hvor tror du, vi er?" spurgte han stille.

Emma kiggede sig omkring uden at rejse sig. Måske var det bedst at holde sig lidt skjult bag træet. Alting så anderledes ud, og så var der alligevel noget, som Emma kunne genkende.

Det var klosterporten!

"Se!" Hun prikkede til Noah med albuen og pegede over mod klosterporten. "Er det ikke der, vi lige var med klassen? Er det ikke klosterporten?" sagde hun spørgende til Noah.

Nu var han efterhånden helt sig selv igen. Og den var god nok, de sad ved et træ ikke så langt fra klosterporten. Nu kunne de også genkende kirken. Godt nok var den ikke bygget helt færdig, men der var ingen tvivl, det var Sorø Klosterkirke. Emma havde stadig timeglasset i den ene hånd. Noah havde givet slip. Der løb sand igennem, tiden gik. Nu var det Noah, der stillede spørgsmålet:

"Hvad skete der?"

Emma trak på skuldrene.

"Jeg ved det ikke. Jeg ville tage timeglasset, men du holdt fast og vendte det..."

Mere nåede hun ikke at sige, for nu så hun en mand i gammeldags tøj komme gående hurtigt hen imod dem. Hun kiggede på Noah og kunne se, at han blev lige så nervøs som hende selv. De rejste sig op og ville løbe, men de vidste ikke, hvor de skulle løbe hen, og stod i stedet helt stille. Da manden kom helt over til dem, smilede han heldigvis.

"Jeg kan se, at vi har fået gæster," sagde han venligt. "Hvad bringer jer hid?"

Han kiggede lidt op og ned ad dem, og øjnene stoppede, da de så lynlåsene i tøjet. Han fik et undrende blik i øjnene:

"Hvor kommer I fra?"

Hverken Noah eller Emma vidste, hvad de skulle sige. Manden smilede heldigvis bare til dem og fortsatte:

"Nå, men tavse fremmede er også velkomne her i klosteret. Så kan jeg jo starte med at introducere mig. Mit navn er Saxo, og jeg vil da gerne vise jer lidt rundt, hvis det har interesse?"

Emma nikkede kraftigt. Var det virkelig Saxo, de stod over for? Hvis det var rigtigt, var de blevet ført 900 år tilbage i tiden. Noah kiggede uroligt på Emma, han var slet ikke tryk ved situationen. Men for Emma overvandt nysgerrigheden hendes frygt. Hun tog mod til sig og sagde: "Ja tak, vi vil meget gerne vises rundt." Hun smilede tilbage til Saxo og kunne ikke lade være med at begynde at stille spørgsmål: "Er du virkelig Saxo? Ham der skrev Saxos Danmarks-historie....?"

Saxo smilede stolt.

"Ja, det er skam mig. Jeg har fået opgaven af selveste Absalon. Jeg håber, at jeg kan gøre ham ære."

Saxo begyndte at gå, og det var tydeligt, at han forventede, at de fulgte efter. Han førte dem hen imod kirken. Nogle af arbejderne kiggede lidt mærkeligt på dem, men når Saxo nikkede til dem, kiggede de med det samme væk.

Foran kirken stoppede han op og sagde højtideligt:

"Dette prægtige bygningsværk er til Guds ære. Ingen andre her på egnen, ja i hele det ganske rige, har bygget med disse nye teglsten. Det er noget helt særligt, fordi Absalon og hans slægt er noget helt særligt."

Så så han pludselig bekymret ud og sagde lidt lavere:

"Absalon har ikke meget tid tilbage. Vi må håbe, at de bliver færdige med kirken, før han bliver kaldt hjem til Gud."

Saxo slog korsets tegn for sig. Da han var færdig, spurgte Emma ham om en hel masse.

Efter lidt tid havde Noah igen lidt svært ved at lytte. I stedet kiggede han rundt, og et par meter fra hvor de stod, var en dreng på hans egen alder i gang med at gøre nogle teglsten klar. Han havde virkelig beskidt og slidt tøj på, og på hans hænder var der sår og gamle ar. Han var også ret tynd. Det var tydeligt, at han havde et helt andet liv end Noah. Rundt om ham lå en masse mærkeligt værktøj. Det var allsammen anderledes end det, Noah kendte fra sin fars snedkerværksted. Efter at have kigget lidt lagde han mærke til en tang, der lå på en af teglstenene. Han kunne ikke lade være med at smile. Det lignede en tang fuldstændig magen til den, hans far også brugte. Noah kunne ikke lade være med at tage tangen op i hånden. Det var virkelig fristende at putte den i lommen. Han kiggede lidt rundt. Der var ikke nogen, der ville opdage det. Han ville altså virkelig gerne vise den til sin far. Der gik et sug gennem hans mave. Altså, hvis han nogensinde så sin far igen. Det var stadig meget, meget mærkeligt og skræmmende, at de lige pludselig var tilbage i tiden. Noah gik tilbage til Emma og Saxo. Han ville gerne vise Emma, at han havde fundet noget, som var helt det samme som i deres nutid. Men hun var dybt opslugt af samtalen med Saxo.

Saxo fortalte om Absalon og hans slægt og om kirken, hvor kun munkene og få meget rige

adelsmænd måtte komme. Emma stod og nikkede og så nærmest lykkelig ud, og hun lagde ikke mærke til, at Noah ville vise hende noget. I det samme begyndte klokkerne at ringe.

"Det er tidebøn, der bliver ringet ind til. Jeg er nødt til at gå," sagde Saxo, som smilede til dem og fortsatte: "Hvis I sætter jer over ved træet, så kommer jeg ud til jer, når bønnerne er færdige. Det er altid så spændende med besøgende her i klosteret. Måske kan I bringe mig ny viden." Så skyndte han sig ind i kirken. En masse munke kom og gik samme vej ind. Emma og Noah var nødt til at flytte sig, for der var rigtig mange munke, som skulle ind i kirken igennem den samme lille indgang, og det var tydeligt, at ingen af dem ville komme for sent.

Da alle munkene var kommet forbi dem, var der kun arbejdsmændene tilbage på pladsen foran kirken. Derovre hvor Noah og Emma havde stået før, opstod der tumult.

"Du har stjålet en tang," råbte en af de ældre mænd og holdt drengen, som Noah havde lagt mærke til, hårdt i armen. "Den var her lige før, men nu er den væk!"

Han ruskede drengen så hårdt, at hele kroppen rystede.

"Jeg har ikke taget den," sagde drengen skræmt. "Det er ikke mig, der har taget den," gentog han.

Den ældre mand kiggede hårdt på ham.

"Vil du ikke engang vedkende dig, at du har stjålet?" Han blev nu endnu mere vred. "Ved du godt, hvad der sker med syndere, der ikke vil bekende deres synd? De ryger direkte i helvede, og der BRÆNDER de op!"

Manden spyttede drengen i hovedet, mens han sagde det, og hvis drengen ikke havde været rigtig bange før, så var han det nu. Og ikke bare sådan lidt bange, som når en gårdvagt skældte ud på skolen, når de havde smadret en rude med en bold. Denne her dreng var VIRKELIG bange og fuldstændig hvid i ansigtet. Men den ældre mand var ikke færdig.

"Og du ved nok også, hvad vi gør ved tyveknægte i dette liv. Vi skærer næsen af dem..." råbte han.

Noah kiggede på Emma, det her var virkelig vildt, og det var ikke for sjov, der var ikke nogen, der grinede eller lavede sjov. Noah begyndte at løbe derover, det var jo ham, der havde tangen. Han ville gerne aflevere den igen, så vigtigt var det jo heller ikke, at hans far så den. I det samme kunne han høre en susende lyd. Timeglasset i Emmas hånd begyndte at ryste, og de mærkede begge to den sugende fornemmelse.

To sekunder efter sad de på madrassen i Saxos Celle i klosterporten. Emma havde stadig timeglasset i hånden. I Noahs hånd lå en tung tang.